

ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1887

(ΕΠΙΝΟΜΙΣ)

ΓΕΛΑΣΩΜΕΝ ΣΑΡΔΩΝΙΟΝ

Α΄.

Παράδοξος συνήθεια τὸν κόσμον διευθύνει
Καί πρὸς αὐτὴν ρυθμίζονται καὶ γέλωτες καὶ θρῆνοι.
Μυθεύεται, πῶς παλαιὰ εἰς τῆς Σαρδοῦς τὴν νῆσον
Διειτηρεῖτο ἔθιμον ἀλλόκοτον κί' ἐκπλήρουν.
Ἄν ἔφθανον οἱ γέροντες εἰς ὠρισμένον γῆρας
Κ' ἐξηκολούθει ἀνθηρὸς ὁ γηραιὸς τῶν βίος,
Τὰ τέκνα τότε ἐπαίζον τὸ πρόσωπον τῆς μοίρας
Καὶ τοὺς γονεῖς ἐφόνευον ἡμέρως ἢ ἀγρίως.
Κάθε φιλόστοργος υἱὸς καὶ πατροκτόνος ἦτον,
Ἄκομη δὲν εἶχ' εὐρεθῆ ὁ νόμος τῶν χαρίτων.
Ἄλλὰ δὲν ἐτελείωνον ἕως ἐδῶ οἱ νόμοι
Πολλὰ εἶχον νὰ πράξωσι μετὰ στοργῆς ἀκόμη
Τὰ τέκνα τῶν, οἱ συγγενεῖς κ' οἱ φίλοι τῶν συγχρόνως
Διὰ νὰ λάμπῃ ἢ θλίψις τῶν καὶ ὁ βαθὺς τῶν πόνος.
Εἰς τὴν κηδεῖαν τῶν ἀντὶ ἄσμάτων νεκρωσίων,
Ἄντὶ λαμπάδων καὶ φανῶν καὶ λειτουργῶν πενθίμων,
Ἄντὶ στεφάνων, ταινιῶν, ἀνθοδεσμῶν, δακρύων,
Ἄντὶ ῥητόρων πομπῶν καὶ—φεῦ—ἐπιταφίων,
Ἄφειλον πάντες ὀπισθεν φαῖδροι νάκολουθῶσι,
Νὰ ἀλλαλλάζουν εὐθυμοὶ κί' ὀξέως νὰ γελῶσι. . . .
Κ' ἤκουες τότε γέλωτα φρικτὸν καὶ καταχθόνιον.
Τὸν μαῦρον τοῦτον γέλωτα ἐκάλεσαν Σαρδώνιον!

Β΄.

Παράδοξος συνήθεια τὸν κόσμον διευθύνει
Καί πρὸς αὐτὴν ρυθμίζονται καὶ γέλωτες καὶ θρῆνοι.
Ἐν ἔτος εἰς τό παρελθὸν κατέρρευσεν ἀκόμη
Ἐν ἔτι πρὸς τὴν ἀβυσσον τοῦ μέλλοντος, ἐν βῆμα.
Χιῶν ἀρχίζει πίπτουσα ἐν τῇ χρυσῇ μας κόμη
Καὶ χαίνει ἐν ἀπέραντον πρὸ τῶν ποδῶν μας μνημα.
Κηδεύονται, κηδεύονται ἐντὸς εἰς ὅλος χρόνος,
Τέκνα, φίλοι, γεννήτορες, ἡμεῖς αὐτοὶ συγχρόνως,
Τόσοι ἀπόκρυφοὶ παλμοὶ καὶ ὄνειροπολήσεις,
Τόσοι ἐλπίδες κυαναὶ καὶ ἐθνικαὶ μας πτήσεις. . .
Ἄλλὰ κανεῖς τὸ πρόσωπον ἄς μὴ καταβιάσῃ
Κί' ἡ παλαιὰ μας θελκτικὴ συνήθεια χαλάσῃ.
Αὐλῶν, τυμπάνων, συριγμῶν ἀρχίσωμεν τὸν ἦχον.
Νέοι, γυναῖκες, γέροντες, ὅλοι εἰς ἓνα στοῖχον.
Κ' εἰς ἓνα σίφωνα τρελλὸν καὶ θόρυβον δαιμόνιον
Γελάσωμεν, γελάσωμεν, γελάσωμεν . . . Σαρδώνιον!

Γ. Α. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ.